

PSS

POST SUPER SCRIPTUM

De nadagen van een carrière

Lieve Lambrecht

Voor de klanten en de postiers waar ik ooit mee werkte.

Voorwoord

Veertig jaar geleden, na een mislukt jaar aan het Gentse conservatorium, wou ik geen andere studies aanvatten en zo zat er niets anders op dan te gaan werken! 'Een vaste betrekking bij de staat' en de droom van mijn vader die facteur was werd verwezenlijkt, de Regie van het theater werd vervangen door deze 'der Posterijen'. Moeke zag het type arbeid minder zitten maar ik koos (of puntte in het vakjargon) haar geliefde koekenstad; als Antwerpse lerares werd ze tijdens de oorlog met haar klas naar het verre veilige *Avelgem* (West-Vlaanderen) geëvacueerd waar ze huwde en bleef tot aan haar dood.

Als kind al keek ik uit naar de aankomst in de monumentale eindhalte van de metropool na een lange treinreis toen we op familiebezoek gingen. Nog steeds flankeren de torens de sporen, mysterieuze stadswachters die de imposante midden-statie aankondigen : ***Antwerpen Centraal*** waar de galm tot de koepel stijgt.

De stationsbuurt, de drukte onder de centers, de Joodse wijk, de Zoo, het Astridplein, de cafés en cinema's: wat een wemeling en het onbekende trok aan, nog altijd.

De bezoeker werd werknemer en het zicht op de omgeving veranderde: het werd 'mijn' buurt, en ja er was geen bureau waar ik me meer thuis kon voelen dan in de Pelikaanstraat die helaas in 2010 definitief de deuren sloot.

In het *PSS* of het naschrift van het naschrift van het naschrift, in dit geval van de postloopbaan die een jaar geleden is afgelopen, probeer ik vooral de klanten en de omgeving te beschrijven want zij waren de onmiskenbare reden waarom ik de job graag deed en het zo lang heb volgehouden!

Ik beschouw deze blik op de wereld vanuit het loketvenster als een hommage aan de stationsbuurt met zijn boeiende bewoners.

De Pelikaanstraat

Het 'Kansler'gebouw (nr. 16-18) tegenover de zij-ingang van het station werd in de jaren vijftig oorspronkelijk als hotel opgetrokken en kreeg eind jaren '70 een administratieve bestemming: de bovenverdiepingen werden ingenomen door de 'Gewestelijke Directie van de post *Antwerpen*', de loketten (*Antwerpen* 6) waren op het gelijkvloers en aan de overkant van de straat bevond zich het sorteercentrum onder de sporen van het station (de fameuze catacomben): de buurt liep vol postiers tijdens mijn beginjaren (1978).

Er was de unieke Joodse wijk waar ik 39 jaar 4x daags door fietste: de groothandelaars onder de centers, de coiffeur, de kousenwinkel, de zuivelhandel bij de brug aan de Lange Kievitstraat, de kiekepollier en de broers Seletski die de religieuze boekhandel uitbaten, het Switel, het dominicanerklooster in de Ploegstraat die nog doorliep tot de Pelikaanstraat met om de hoek de zware poort van de spoorpakjesdienst. De apotheker, bakkerij 'Grosz' en 'Steinmetz', café de Klok, boekhandel 'Kahan', de R.V.A., de prestigieuze Diamantbeurs en -club, de Diamantbank, de wisselkantoren 'Luykx' 'Kirchen' en 'Stevens', de diamant-kroegen 't Steentje en café des Sports in de Vestingstraat. Terug de Pelikaanstraat de zijde van de post: de parfumerie, de Kredietbank, het toeristhotel, café Samson, de post en op de hoek met de Keyserlei de tabakswinkel Vanderelst, verderop 'Wirtz' reisbureau en ook wisselagent en patisserie 'Thys'.

Er waren zoveel handelaars in de buurt maar ik ben er veel vergeten!

De tram reed nog bovengronds en toen ik s' avonds naar huis spoorde zag ik de facteurs hun pint pakken in café Samson, de dagelijkse sleur overgoten met wat leute.

De post was nog POST met bazen en graden, zegelboeken en kasboeken, registers en modellen 9 en waar lachen nog kon tijdens het 'vele' werk, hoewel velen het betwijfelden! En het was de tijd waar geld veel geld over de toonbank ging, miljoenen zijn door de handen gegaan, niet alleen in briefjes maar ook in stenen: de diamant. Er was nog de samenwerking met de telegrafie (RTT) in de beginjaren waar internationale postwissels door klerken in beige stofjassen werden opgehaald om te worden doorgeseind : de staat, l'état was een eenheid die functioneerde !

Ingebed in de vluchtige dagelijkse contacten zag ik een passage van pendelaars, bedelaars, dagelijkse klanten, geldwisselaars en diamantairs, commissionairs en secretaressen, gelovigen en afvalligen, vluchtelingen en stateloze van heinde en ver, toeristen, artiesten zoölogisten en rare tiesten.

Politiek is altijd aanwezig geweest ook rechts getinte, ik herinner me een bediende die haar haat tegen al wat 'vreemd' was niet onder stoelen of banken stak! Als beginneling in de koekenstad kon ik mijn oren niet geloven, mijn moeder had veel gezien tijdens de oorlog en ik dacht dat er lessen uit getrokken

waren...Gelukkig is het openlijk racisme afgenomen maar het sluimert nog!

Veel kompanen heb ik zien komen en gaan, de meeste vertrokken met spijt in het hart doch om dichterbij huis te kunnen werken... maar ik bleef en was getuige van grote veranderingen zowel op de post als in de wijk!

Door de verbouwingen aan het centraal station in 1998 verloor het kwartier zijn ziel, vele winkeliers moesten de deuren sluiten vanwege een te kleine omzet of omdat hun zaak werd onteigend. De grossisten onder de centers moesten hun gerief inpakken, velen waren er al van voor de oorlog, geschiedenis werd gewist om plaats te maken voor wat ?.. nepruimtes en nietszeggende mega projecten! De "middenstatie" hebben ze gelukkig niet gesloopt ook al was er sprake van, maar de ondertunneling van het gebouw en de lelijke transformatie van de centers zijn godgeklaagd!

Ô pelikaan wat hebben ze u aangedaan!

Jaren tachtig.

In de woelige beginjaren ging ik van vol- naar halftijds werken wat betekende 'de koerier' doen, ik had spijtig genoeg nog amper contact met de klanten. De taak was niet te onderschatten, het was leuren en zeulen met bakken en zakken ook tijdens mijn zwangerschap. Ik had een verschrikkelijke baas en dat in een periode van persoonlijke problemen waar hij weet van had! De man gebood om de postmannen in de gaten te houden, alsof ik bij een spionagedienst werkte! Iedere dag dokterde hij een ander sorteersysteem uit om ons te treiteren. Hij liet me ooit als enige vrouw nog aanwezig, de ingangdeur vergrendelen terwijl er een spectaculaire raid plaats vond pal voor het kantoor! Uiteindelijk liet de autoritaire gezagsdrager zoveel steken vallen dat hij wel moest opstappen: hij werd vervangen door een jonge knappe vrouw die geen cursus 'psychologie' nodig had om haar functie te kunnen uitoefenen. In de loop der jaren ondervond ik dat goede bazen zeldzaam zijn!

Het was de tijd van de CCC-aanslagen en wekelijks waren er valse bommeldingen (vooral s' avonds), hoe dikwijls hebben we niet op het geldtransport gewacht dat niet door kon omdat de Pelikaanstraat was afgezet!!!

Enkele jaren later deed ik terug loket naast de hoofdkas, de twee winketten stonden apart van de andere en we hadden het rijk voor ons alleen! Met het beste zicht op al wie binnen en buiten liep was er ook

de lopende commentaar...het was een mooie tijd ook al hadden we veel te doen!

Vrijdagnamiddag was een zwoegende afronding van een zware werkweek, er stond altijd een ellenlange rij voor mij: secretaressen kwamen stapels rekeningen van hun werkgever-diamantair betalen, Nederlanders inden hun buitenlandse cheques voor ze de stad bezochten en frankeermachines werden nog manueel opgeladen wat enige tijd vergde. Er werd ook nog gerookt aan het loket en stevig om de stress aan te kunnen, ondenkbaar nu! Op een bepaald moment werden de loketdeurtjes vervangen door kogelvrij glas en naast mijn loket werd een sas gebouwd om de grote geldstortingen in discretie te kunnen afhandelen, op vrijdag zat het er vol met vaste klanten, en de weekendkoorts liet het serieuze werk uitgelaten verlopen en al zeg ik het zelf meestal zonder fouten. Murw gecijferd telde ik s' avonds mijn stappen toen ik naar huis strompelde.. als een dolgedraaide rekenmachine!

Elastische tijd

Het hoofdloket had ook de handen vol (geld) maar om van het mensenlandschap te genieten liet de bediende de store omhoog ook al was het winket gesloten; ooit vroeg er een wachtende klant op een 'vrijdagnamiddag' wanneer hij zou opendoen.. "maandagochtend 9u".... klonk het gevatte surreële antwoord!

Boekhandel K.

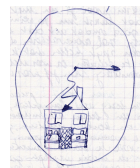
Vier keer per dag passeerde ik de unieke boekhandel van meneer K. in de Pelikaanstraat maar als goj duurde het even om binnen te stappen, de schroom bleek onterecht want er was geen vriendelijker man

dan meneer K.. Er openbaarde zich een mysterieuze boekenwereld die me danig fascineerde maar ik durfde amper iets te vragen in het begin. Meneer K. stond altijd in het midden van de winkel bij de kachel, rondom waren de boekenrekken en volgens mij was er geen toonbank. Meestal had ik een boek in de etalage gezien of deed een

bestelling die meneer K. me later op de post bezorgde. Het bezoek was zelden kort, we babbelden over van alles, literatuur reizen het werk de politiek en de oorlog natuurlijk; hij vertelde me ooit dat hij en zijn vrouw konden onderduiken in de Ardennen en als ik het goed voor heb met behulp van de familie 'Manteau' (van de uitgeverij)

Wat bloedde mijn hart toen de winkel definitief de deuren sloot en het gebouw werd afgebroken, net ervoor kon ik nog een foto maken van de lege etalages waar de vensters vol verkiezingsaffiches en posters van optredens hingen...toch een kleine souvenir aan mijn dierbare boekhandelaar. Ik noteerde in mijn dagboek dat de afbraak op 3 september 1992 begon en voltooid was de zevende, met een tekening eronder.

Van man naar vrouw in een oogwenk

Een man kwam binnen in de post met een valies, ging voor het grote raam staan en deed zijn mantel vest pantalon hemd kousen en schoenen uit. Hij trok een bh onderrok kleed nylonkousen en naaldhakken aan en ze vertrok als vrouw, een act die amper enkele minuten duurde! Wij stonden erbij en keken ernaar...met open mond, de toenmalige baas zette aan tot nog meer striptease maar hij-zij was al foetsie.

Fax

Moderniteit deed zijn intrede in de Regie, we kregen een faxtoestel voor de klanten! Er werd per pagina betaald, toen er een klant zo'n tien A4 bladeren aan elkaar had gekleefd wist ik bij god niet hoeveel aan te rekenen? .. hij had gelijk het was maar 1 blad (van drie meter lang).

Cijfergeluk, Meneer K

Mr. K. ken ik sinds het begin van mijn loopbaan, als chassidim met de gebedsriemen om, kostuum overjas hoed en schoenen alles in het zwart en de haarlokken achter de oren, slenterde hij dagelijks de wijk op en af met zijn wandelstok of paraplu. Op meneer K. kon je geen leeftijd plaatsen, ik heb hem altijd 'oud' geweten. Dagelijks kwam hij zijn geluk beproeven via de loterij; hij had een grondige studie gemaakt over het kopen van lotjes, de oudere generatie gebruikte nog de term 'loten van de koloniale loterij'. K. slofte van loket tot loket om de gewonnen nummers in te wisselen voor "das Eins, das Fünf, und das Sieben", heilige getallen die het leven zoveel comfortabeler konden maken. Als

ik naar zijn gezondheid informeerde, klaagde hij steevast “ach..nicht gut..”. Uren zat hij te rekenen aan een tafel in de publiekzaal, verdiept in het lot.. zijn lot en de eindcijfers, hij sorteerde en vergeleek om zo tot geld tellen te komen en nog eens en nog eens om tenslotte met de resterende munten nog één kans te wagen. De wachtrij negerend en drentelend naast de eerstvolgende klant, riep hij het eindcijfer wrong zich voor de wachtende betaalde en vertrok.

K. had altijd, jawel, ‘cent’ wafels bij die hij gul uitdeelde aan deze die in zijn gratie stonden. Oh wee als hij uitleg vroeg over één of andere rekening die hij moest betalen, zijn kleine vinnige ogen schoten vuur van opwinding, en al legde je als ambtenaar nog zoveel geduld aan de dag, hij zou en wou niet betalen! Niet te overreden sukkelde hij

naar het volgende loket hopen op reductie en herhaalde zijn tirade om ontgoocheld verder alle winketten af te gaan, tevergeefs...

De vooruitgang verving de ‘loten van de koloniale loterij’ door het geplastificeerd *Baraka* biljet, niet alleen de materie maar het hele trekking systeem veranderde, er moest gekrast worden en de eindcijfers waren van geen tel meer, er kwam geen denkwerk meer aan te pas, niet voor K. noch voor

zovele anderen, het lot werd niet meer in eigen hand genomen!

De bezoeken van meneer K. werden schaarser, de gezondheid ging achteruit, tot ik hem niet meer zag.

Rozake van de zoölogie

Na vijftig jaar trouwe dienst als verkoopster van 'apennotjes' in de 'Koninklijke Maatschappij voor Dierkunde', zag Rozake er nog heel goed uit, dat ze

nooit getrouwd is geweest zal er wel mee te maken hebben gehad. Het dametje met de goudblonde dot dat als een paasei op het hoofd was gestrikt, kwam amper boven het loket uit. Haar gestalte alle eer aandoend, kwam ze maandelijks plichtsgetrouw haar pensioentje optrekken en de betalingskes doen. Ze keek eerst schichtig rond of ze geen wachtende klanten ophield en dan ging ze van start. Ze mompelde van

alles: over haar kwaaltjes, over het weer, over haar chronische verkoudheid en haalde zelfs haar medicijnen boven, probeerde ik met luide stem iets te zeggen, ratelde ze gewoon verder want hardhorigheid maakte ook deel uit van de ongemakken. Een volgende klant was de redding uit haar stil gejammer maar voor ze vertrok legde ze stevast enkele groene muntsnoepjes in de betaalschuif.

Ik ben haar eens tegen het lijf gelopen in de Zoo en stelde haar mijn twee dochters voor; vermits ze al lang had gezien dat ik geen trouwring droeg, vroeg ze allerlei persoonlijke zaken terwijl ze voorzichtig dichterbij schoof op de bank.. Na mijn halve leven te hebben uitgehoord voegde ze er nog een wijze opmerking aan toe “ Het was goed dat ik een plaats had bij de staat!” en ik hoorde mijn vader spreken.

Rozake kwam dagelijks naar haar voormalig werk om op de bank te zitten kijken, niet naar de olifant of Gust de gorilla maar naar het volk want ze kende veel volk!

Als ze naar de post kwam wist ik vanwaar ze kwam of naartoe ging, de enigste kleur in haar eentonig leven was haar mantel lippen en haarband, vuurrood!

De doopsuikerverkoper

Sporadisch kwam de weinig spraakzame doopsuikerverkoper naar de post, meestal zag ik hem haastig de Pelikaanstraat op en af draven toen ik naar huis fietste.. De groothandel van het familiebedrijf was in de Korte Kievitstraat gevestigd en ook al was er geen babyboom toch was hij altijd gepresseerd. Klein tener met bril en het haar in de war, had hij altijd een roze hemd en beige impermeabel aan, en droeg een bruine versleten boodschappentas. Nu ik het dertig jaar later terug opschrijf, zie ik de kleurloze figuur zo terug voor mij en misschien daarom behoorde hij tot de galerij van de merkwaardige dagelijkse passanten.

Meneer G.

Meneer G. was iemand die opviel, hij zag er niet alleen aristocratisch uit, hij was het ook. Afgeborsteld kwam hij naar de post, met hoed, een in het oog springende sjaal, handschoenen en gecentreerde overjas. “Dag juffrouw” groette de gentleman met een Franse ‘R’ en legde de handschoenen ter zijde, nam de betalingen, controleerde ze nog even en bood ze aan ter verwerking. Vriendelijk en correct, men kon niet uitmaken of hij goed of slecht gezind was, alles was afgemeten, zelfs de obligatoire beleefdheden liepen parallel met de voorgeschreven etiquette. Het onderhoud tijdens de afrekening verliep rimpelloos, zijn totaalsom klopte immer met de mijne, misverstand was uit zijn woordenboek geschrapt. Met een “tot volgende keer juffrrrouw” ging meneer G. terug weg naar de één of ander culturele of zakelijke afspraak, om stipt op tijd te zijn!

Madame S.

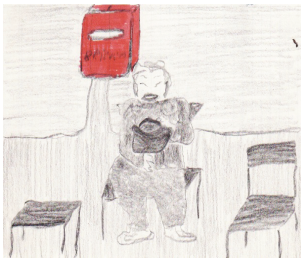
Wanneer ik madame S. zag komen aanwaggelen hield ik het hart vast ook al was ze zeer sympathiek, haar betalingen dat was wat anders! Slordig was een mild woord voor de opgespaarde stapel rekeningen die ze bijhad, dagen moeten ze thuis op keukentafel of in de bakkerij hebben geslingerd aan de vetvlekken te zien, de optelsom stond schots en scheef op een smoezige enveloppe. Als ik vroeg hoe het met haar ging glimlachte ze verlegen want deze aandacht verwachtte ze niet en knikte dat het goed was, dank u. Als bakkersvrouw was ze blij even weg te zijn uit het

meel en ze trakteerde zichzelf tot slot met een 'presto': het lot om een miljoen te winnen twinkelde in haar ogen, voor eventjes.

De Chinese

Hoewel ze de uiterlijke kenmerken van een man had, was de Chinese wel degelijk een vrouw! De klederdracht, het korte haar maar vooral de stem maakte de zeventigjarige 'masculien', ze stootte diepe onverstaanbare luide klanken uit! Ik ook trouwens...

De eerste keer dat ik haar probeerde te bedienen wist ik niet wat me overkwam! Hoe ik ook mijn best deed,

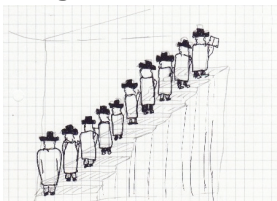
ik kon haar niet begrijpen en liet haar telkens opnieuw het gevraagde uitstamelen tot het lachwekkend werd, door de onmogelijke communicatie is ze zonder geholpen te worden moeten afdruipe, ik verstond haar gewoonweg NIET!

Buiten de exotische wanklank was ze de rust zelve, ze had de gewoonte wat uit te blazen naast de rode brievenbus.

Ooit vroeg een toerist haar bevestiging bij het deponeren van prentkaartjes in de postbox waar ze wederom naast zat te dommelen, ze deed zonder verpinken de hele publiekzaal opschrikken met haar horten en stoten, ik zag het tafereel en wist wat zou volgen en kon mijn lach niet bedwingen.

Gerard

In de wijk heb je drie grote vennootschappen waar de diamantairs bij aangesloten zijn: de 'Diamantbeurs', de grootste, de 'Diamantclub' en de 'Diamantkring'

waar de leden vooral orthodoxe Joden zijn. Dagelijks komt een van de personeelsleden de postale verrichtingen doen van de handelaars, in het geval van de Kring was dat 'Gerard': een

oudere jonkman met kepie die er meer als een elektriciteitsopmeter uitzag dan een klerk. Ooit vertelde hij, toen er nog geen gebedszaal was in de Kring, dat de vrome diamantairs achter elkaar op de trap luid wiegend en richting muur de levieten zongen. Was er een specifieke religieuze feestdag en waren er niet genoeg gelovigen om het gebed compleet te maken (minimum tien) dan sprong G. in, en toegegeven dat had ik willen zien!

Hij sloot de eindafrekening steevast af met zijn standaard zinnen: "Het klopt als een zwerende vinger" of "het klopt als vliegende tandpijn".

Er was de routine, de alledaagsheid, bijna het saaie van het doordeweeks bestaan die door sommige vaste klanten werd benadrukt en toch was hij een figuur op zich de Gerard. Eens op pensioen zagen we hem nooit meer en waarschijnlijk is hij al lang bij Onze Lieve Heer en wie weet hoe monotoon verloopt het hierboven?

Begin jaren negentig.

Mevrouw G.

F.G. ken ik al heel lang, ze is zelfs vriendin geworden ook al was ze geen gemakkelijke dame; is het omdat ik ook grillige kanten heb dat moeilijke mensen me aantrekken?...

Eerst wou ik F. niet in het boek opnemen omdat het te gevoelig ligt, een vrouw die haar mannetje wist te staan maar waarom, haar verleden had een harde tante van haar gemaakt en je zou voor minder!

De reden waarom F. een lastig karakter had heeft volgens mij met een oorlogstrauma te maken: haar moeder en zus waren opgepakt door de Gestapo toen zij en haar vader niet thuis waren ! Ook al probeer je je nog zoveel in te leven toch kunnen wij het niet begrijpen! F. had het nog af en toe over die vreselijke periode die diepe wonden had geslagen, ik kon een groot respect en liefde voor haar vader vaststellen, ze hadden enkel elkaar nog en moesten het zien te redden.. Werken was de afleiding, veel werken en dat tot ver over de pensioenleeftijd, F. heeft de groothandel verder gerund tot de winkel onder de centers (zoals alle magazijnen) werd onteigend, ze heeft nog pogingen ondernomen om de zaak te heropenen in Deurne maar dat bracht veel moeilijkheden en processen met zich mee.

F. loenste en had sluijk dun piekhaar, de troosteloze look in combinatie met haar stugge aard maakte haar niet direct geliefd, men vond haar lastig, en toegegeven je moest wel wat geduld met haar hebben

want F. had altijd problemen. Jaren lang heeft ze naar mij thuis getelefoneerd, uren en uren aanhoorde ik lijdzaam de klachtenzang, of we gingen een koffie drinken in de 'Big Apple' en weer de zoveelste tirade. Haar huwelijk was al lang spaak gelopen en met haar zoon boterde het ook niet echt, bezoek had ze raar of zelden en ik had met deze eenzame verbitterde vrouw te doen.

Toch had F. en was F. humor, ze was heel fier en wou er goed uitzien ook al had ze haar uiterlijk niet mee, ze wou jong zijn en blijven en smeerde de nodige crèmes, en ja ze had een zekere schoonheid die weinige gezien hebben! Ik herinner me ook dat ze graag in mannelijk gezelschap vertoefde, wat zelden gebeurde maar een relatie sloot ze niet uit ook al had ze al een gezegende leeftijd.

Eén keer heb ik geholpen bij de inpak voor de verhuis, F. wou me betalen maar ik weigerde. De winkel zelf was klein maar erachter was een immens magazijn dat reikte tot de zoölogie.. je hoorde de treinen denderen boven je hoofd! In deze merkwaardige gewelfde ruimte stonden nog naaimachines want voor de oorlog hebben ze een naaiatelier gehad. De opslagplaats stond vol dozen met gedateerde prullen, onyxpotjes haarspelden kammen parfum kousen... ik herinner me dozen dozen vol bucht (nu dure vintage spullen), er bleek geen eind aan te komen.

Uiteindelijk ging F. naar een rusthuis waar ik haar bezocht, ze herkende me niet meer, dementie had haar tragische leven overgenomen tot aan haar dood.

Gefiltene fish

Ooit zijn F. en ik met de trein naar Knokke geweest, een traktatie voor haar verjaardag, het was tijdens die rit dat ze panikeerde toen iemand een camera boven haalde.. ze dacht dat ze haar zouden fotograferen! Ik wist niet wat haar overkwam maar na de hysterie verklaarde ze haar gedrag; tijdens de oorlog haalde de Gestapo ook het fotoapparaat boven om er voorbijgangers met een Jodenster op vast te leggen... en we weten wat ze met het beeldmateriaal deden en wat de gruwelijke gevolgen waren!!

Hoe de treinrit verder verlopen is weet ik niet meer maar het zal al babbelend geweest zijn, F. was een babbelaar zoals ik ...

Ik ervoer in *Knokke*, het zoete zoute, dezelfde reactie als bij de collega's wanneer F. de post binnen kwam; in hotel 'Britannia' dook de receptioniste achter de toonbank bij het herkennen van die moeilijke klant ... we bleven maar even.

Nooit ben ik in een bizarrere plaats gaan eten dan in die omgevormde garage voor koosjere klanten, en dat in het chicste oord aan de zee midden in een villawijk! Niet alleen de plek was raar ook de tafelkeuze, als je vis at kon je niet samen zitten met zij die vlees aten, de 'gefiltene fish' (Jiddisch voor gevulde vis) at ik op tien meter afstand van F. die een vleesgerecht had gekozen. Koffie en dessert aten we samen, hoe de dag zich verder heeft ontplooid weet ik niet meer, ik denk dat we de trein terug hebben genomen zonder het zeewater te hebben gezien.

De vrouw met de papegaai

Ooit stond een vrouw aan het loket met een papegaai op haar schouder?.. de felgekleurde lange veren staken fel af op de zwarte cape. Bij het eerste zicht dacht ik dat het een opgezet versiersel was, maar nee, het gevleugelde huisdier dat niet spraakzaam was, mocht overal mee. Toen de dame vertrok zag ik dat hij discreet aan een ketting vast hing.

Meneer G.

Ook zonder zijn zoetigheden, meneer G. is een joviale bakker, raakten we al heel snel aan de praat, hij kwam

regelmatig zijn obligate betalingen doen en ondertussen polste hij naar het politiek klimaat op de werkvloer. Het was een thema dat ik met vele klanten had, de ruk naar rechts na de zwarte zondag

verkiezingen (1991) liet mij samen met vele Antwerpenaren niet onberoerd!

Ooit wou ik hem de hand drukken maar hij weigerde, een niet-Joodse vrouw mag de hand van een Jood niet schudden, het verklaarde zijn terughoudend gedrag waar ik niet alleen respect voor had en heb, maar me nog meer in zijn fascinerend geloof liet verdiepen.

Ook meneer G. moest de winkel sluiten in de Pelikaanstraat wegens de verbouwingen aan het centraal station, er was geen passage meer, geen klanten geen verkoop...

1991

Snelle verloving

Meneer Abraham X zei dat zijn vrouw drie jaar geleden gestorven was, in 1988 was hij vijftig jaar en vier maand getrouwd geweest: dat vertelde hij toen hij me aansprak met “madame..?.. of is het juffrouw?”, Hij huwde zijn vrouw na een kennismaking van amper twee uur. De crisisjaren (1938-1939) waren de oorzaak van de snelle beslissing die de juiste is gebleken.

1992

Bij het zoeken naar loketverhalen in de dagboeken las ik dit: Laatst stond er een facteur bij mij aan het loket en terwijl ik bezig was met de gevraagde verrichting stopte hij het ene nootje na het ander in de mond. Na mijn opmerking “smakelijk”, vertelde hij op twee minuten zijn tragische gezinssituatie, hij moest wel nootjes eten want zijn vrouw vertikte het om te koken! “Kijk naar mijn haar, dat heeft zij allemaal uitgetrokken!” Hij trok zijn col naar beneden en toonde de littekens van haar nagels in de hals.. ”Gisteren is ze naar mijn nek gevlogen.. ik ben 3 maanden getrouwd, het is niet makkelijk met haar te leven, ze was vroeger een hoer en haar zuster ook, ze is ooit verkracht geweest en heeft een paar abortussen achter de rug..”

De banale “smakelijk” kreeg een bittere nasmaak.

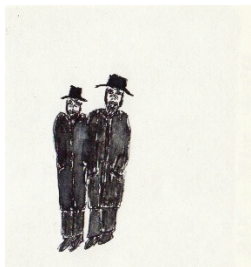
Tele-Kwinto

De Nationale Loterij : ons kantoor was dat van het lot, er werd veel verkocht en bij de verkoop van het geluksbiljet kregen wij een minuscuul percentage. Ooit werd het kansspel uitgezonden op tv, de spetterende 'Tele-Kwinto' show! Hadden we het groot lot aan de man gebracht dan werden we beloond met een tweedaagse uitstap eerst naar Brussel en 's anderendaags naar de opnamestudio ergens verloren in een industriezone. Mijn koper werkte bij de Zoölogie en had één miljoen Belgische frank gewonnen, geen groet dank of duit kon eraf, ik heb hem na de opnames nooit meer gezien!

10.1.1995

Machtsmisbruik van onzentwege

Tranen kwamen in mijn ogen toen ik de twee Joodse mannen zag wachten tot de loketbediende het liefde om hen verder te helpen.

Ook een Afrikaanse man kreeg commentaar:
"Zie hem daar nu staan met zijn zakken"

Inspectie

In alle vroegte kwamen de controleurs binnenvallen, er heerste zenuwachtigheid onder de postiers en als slaven bedienden we hen op hun wenken, we konden niet anders! Terwijl wij aan het werken waren werden geld registers kasboeken zegels sleutels kluisen noem maar op, geteld nagezien beoordeeld, en dat tot de late namiddag!

Tijdens één van die lamlendige dagen had ik ooit een Franstalige klant en bediende hem in zijn taal tot er plots een inspecteur achter mij stond en siste "dat men hier Vlaams moet klappen!".. ik wist niet wat ik hoorde en je ziet van hier dat ik er gevolg aan gaf!

Ooit.. nee niet ooit, op de voorlaatste dag van 1980 had ik een gigantisch kastekort van 22700 BF, (562,72 euro) meer dan mijn maandwedde in die tijd! Waarom weet ik het nog exact, wel ik heb de bewijzen bijgehouden. Een ontslagen postman had al in twee kantoren geld afgehaald van zijn ongedekte rekening en ik bleek het derde slachtoffer te zijn en dat in de drukste periode van het jaar! De kerel wist heel goed wat hij deed.. uitgerekend 1 minuut voor sluitingstijd meldde hij zich met identiteitskaart maar zonder inventariskaart (toen het noodzakelijk bewijs voor postarbeiders dat volgens hem was opgestuurd voor vernieuwing en wat een logische uitleg was) hij wist ook dat het te laat was om naar de bevoegde instanties te bellen ter raadpleging (toen het aanhechtingskantoor) en hij stond NIET op de verzetslijst! Er viel me enkel te verwijten dat een

geslepen vos me er had ingeluisd! De fraude werd enkele dagen of weken later ontdekt! Het was een shock en alsof dat niet genoeg was werd ik ondervraagd door één van die fameuze inspecteurs die me het vuur aan de schenen legde en liet uitschijnen dat ikzelf het geld had gestolen! Ik was zo onthutst dat ik geen vertrouwen meer had in het inspectoraat! Na 6 jaar, ja 6 JAAR had het Rekenhof beslist dat ik ten onrechte dit grote bedrag had terugbetaald en ik kreeg iets minder dan de helft terug (11000)... waarom ze me voor de andere helft lieten opdraaien is me nog een raadsel!

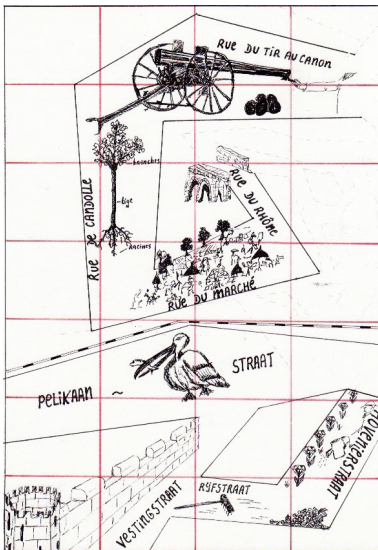
In dezelfde categorie viel de opmerking (2013 of 2014) dat ik het grootste aantal kasverschillen van het kantoor had! Het ging dan om 'eurocenten' wel te verstaan.. ik werd ervoor op de vingers getikt terwijl er anderen regelmatig grote bedragen tekort hadden, ik was te eerlijk en te weinig geslepen maar de leuze van mijn ouders is me altijd bijgebleven: "Eerlijk duurt het langst!"

Februari 1995-Augustus 2010

Sectie Diamant

Toen het sorteercentrum verhuisde naar *Berchem* in 1995, werd hun diamantbureau, gelegen in de Hovenierstraat, gehecht aan ons kantoor in de Pelikaanstraat, wat had ik er graag gewerkt maar had de graad niet! De toenmalige baas, de beste die ik ooit heb gehad, besliste dat ik de vaste vervanger mocht zijn bij ziekte of verlof van de aangestelde. Na amper

twee dagen opleiding gaf de vast benoemde forfait en werd ik misses 'sectie Diamond'..?.. alsof ik er de allure voor had. Dit intermezzo van vijftien jaar fulltime bracht me letterlijk in het steentijdperk, het was een andere wereld waar glamour en glitter samengingen met veel werken, leute maken, pinten pakken, intriges en geflikflooi. Tot vadtje staat zich ging bemoeien, de sector moest gecontroleerd

worden, het gesjoemel in andere bedrijfstakken zoals de bouw, vastgoed, banksector.. noem maar op, liet men links liggen om zich te focussen op het blinkend steentje. Persoonlijk zag ik er een politieke afrekening in, dat vele mensen hun baan zouden kunnen verliezen zag men over het hoofd.

In de 'Hovenier' wijk met zijn Schup en Rijf speelt zich een internationaal straattheater af, handel gaat samen met wandel, vooral tijdens de lunch loopt flaneert slentert er veel volk van allerlei pluimage, een wereldbeeld ingezoomd op enkele straten. Sporadisch passeerde ik het fascinerende kwartier ook al werkte ik 17 jaar achter de hoek, het was een ontdekking van bureau-exotisme, een combinatie van ultra modern met

ouderwets. Stootkarren met etenswaren wisselen af met aktentassen en koffers, deals worden op straat afgesloten, afspraken worden door de koptelefoon geroepen of er wordt tegen de onzichtbare geredetwist over de prijs. Wat een catwalk, onevenaarbaar waar dan ook, half bloot bedekt en volledig, een aan en af lopen schrijden sleepvoeten drentelen en babbelen roken discuteren kijken gapen en opvallen, een rare parade waar we in mee draaien. En de aller aller groten, de rijke rijken blijven binnen of zijn afwezig.

Flatgebouwen huisvesten honderden diamantkantoren met de mooie Israëlitisch-Portugese Synagoge 'Beith Moshe' ertussen geprangd. In 1981 ontplofte een bom voor het gebedshuis waarbij drie doden vielen en zo'n honderd gewonden. M. D. was één van de zwaar gekwetste, na maanden revalidatie besloot ze terug te werken, hard te werken op Diamond Office en dat tot haar pensioen! In die periode had ik een namiddagdienst en hoorde de explosie (9u s'ochtends) tot bij me thuis in *Borgerhout*, s' avonds kon ik met mijn broer journalist de getroffen wijk gaan bezoeken, de ravage was enorm! De aanslag had *Antwerpen* wakker geschud, de vrijheid om de wijk zomaar in en uit te lopen was voorbij. Tot op vandaag, 36 jaar later, is er nog steeds geen 100% zekerheid over de dader(s), mede door de Franse autoriteiten is er in *Canada* een verdachte opgepakt (2008) en in 2011 uitgeleverd aan *Frankrijk* omdat hij daar ook betrokken zou zijn geweest bij een

aanslag. Ondertussen hield het Antwerpse gerecht zich bezig met diamantfraude!

Terug naar mijn periode in de gesloten luxe-enclave waar eens je binnen bent ook iedereen kent, het was een grote familie waar elk lid met hetzelfde bezig was: diamant, op welke manier dan ook... sorteren snijden slijpen keuren handelen verzenden. Zelf zag ik het steentje zelden, mijn taak was het degelijk verpakte goed op te sturen of te ontvangen naar of van over de hele wereld. Het kon er heel hectisch aan toe gaan, alles moest op tijd klaar zijn want de pantsers die de goederen vervoerden stonden te wachten met draaiende motoren.

In het beginjaar (1995) gebeurde er iets dat me de schrik op het lijf joeg! Toen ik thuis in de zetel zat te bekomen van een afmattende werkweek kreeg ik telefoon van de post *Brussel*-luchthaven, de pantser had maar 1 zak mee in plaats van 2!!! Mijn hart stond stil... Waar was die andere zak?... Als een uitzinnige belde ik de enkele DO contacten die ik toen kende om via via via de veiligheidsdiensten van de Hoge Raad voor Diamant (HRD) te kunnen bereiken, geen sinecure! In alle staten fietste ik op die bewuste vrijdagavond rond 21u naar de akelig stille Hovenierstraat waar een afgevaardigde van de HRD op me wachtte. Mijn partner vergezelde mij maar moest buiten wachten, ik kon niet snel genoeg in mijn kantoor zijn, wat niet evident was met alle codes en vergrendelingen en telefonades naar tal van securitydiensten. Wat ik allemaal tegen de rustige ambtenaar heb geraaskald weet ik niet meer maar hij

zag dat ik over mijn toeren was.... Toen we het postlokaal betraden stond de miljoenezak er onaangeroerd... te pauzeren.. te wachten op verder transport...oef, of was er bij nader inzien toch iets vreemd? Hij was niet gelood zoals het moest, had iemand hem opengedaan en er geiten wollen sokken ingestoken? Ik mocht hem niet openen noch opbergen in de kluis vanwege het alarm. De luchthaven werd verwittigd dat de zak er nog was maar pas de volgende werkdag, na het weekend dus, kon meegegeven worden. De twee volgende Z-dagen waren geen Zater maar Sater of Zon maar zot, waanbeelden brachten me achter tralies, ik zou deze dienst nooit meer doen... het was een te grote verantwoordelijkheid enz....Uiteindelijk is alles goed terecht gekomen met enige vertraging weliswaar, het was een les geweest in voorzichtigheid en attentie.

Het waren 15 plezante jaren van erbij zijn en niet, want ik behoorde zowel bij DO als bij de post, en dat was pure vrijheid. Ooit zaten al de afdelingen van DO letterlijk opeen gepropt in de *Oppenheimer*-zaal tijdens de renovatie van de kantoren (1998) om zo'n vier jaar later definitief te verhuizen naar het gebouw ernaast, mijn werkplaats was danig gekrompen maar had uitzicht op de diamant-catwalk (de Hovenierstraat). Het eerste bureel was een balzaal met een grote staan-kluis, het was nodig want de post had toen veel in- en uitvoer. In de jaren '80 had zelfs Sabena een stek in DO, dat heb ik nooit geweten. Ook de douane bestond nog uit een ploeg van zo'n 8 man, twee blijven er nog over.

De invoerafdeling bevond zich toen op het gelijkvloers, naast het postlokaal; de uitvoer, de diamantexperten en de douaniers zaten beneden. Het was een komen en gaan, iedereen die met de handel te maken had kwam er over de vloer: de koeriers, secretaresses bedienden, bazen, verzekeraars, buitenlandse delegaties.. kortom veel volk. Het luxegoed wordt afgehaald of opgestuurd en vraagt heel wat controle en papierwerk om de business correct te laten functioneren.

De koepel van het steentjesgebeuren was het HRD nu het AMWC (Antwerp World Diamond Center) genoemd, het officiële instituut waar de diamantwetten en alles wat ermee gepaard gaat worden beslist en gemaakt. Het AMWC huisvest niet alleen DO maar ook verschillende burelen die voornamelijk bezig zijn met administratie: dienst certificaten, de boekhouding, public relations, opleidingen enz !

Zowel in het AMWC als DO kom je niet zomaar binnen, er is strenge controle van de in- en uitgaande werknemers klandizie en zijn medewerkers, de bewakers hebben een grote verantwoordelijkheid!

De moeilijkste ochtend op DO (eind jaren 90), was toen ik het droevige nieuws vernam van Maurice onze bewaker; bij het binnen komen nam de directeur me apart, hij had iets zeer ernstigs te zeggen... Maurice was de avond voordien verongelukt met zijn brommer toen hij naar huis reed! Het was alsof de wereld stilstond! Wij twee waren altijd de laatste in

het gebouw om op de pantser te wachten (buiten de poetsploeg) en zo was ik een van de laatste die hem nog levend had gezien...!

De grote verteller grappenmaker mensenkenner optimist luidruchtigaard was niet meer... Soms denk ik nog aan de jive die we deden wanneer iedereen al weg was ... “Kom we gon een daanske sloan”... en we zetten de radio loehard....

Wat een groot verlies!

11.9.2001

'nine eleven'

Ik werkte alleen op DO en luisterde altijd naar de radio tijdens het verzenden en ontvangen van de zendingen, de in-en uitvoer van de diamant bevond zich nog in het oude gebouw.

Het was 15 u: “Drie uur nieuws in het kort” maar kort was het niet, de ene extra nieuwsuitzending volgde de ander op, vliegtuigen hadden zich achtereenvolgens in de WTC torens (*New York*) en het Pentagon (*Washington*) te pletter gevlogen! Na het eerste ‘ongeluk’ (want dat was de veronderstelling) kwam het tweede dramatische incident en gingen de gedachten al van -dat kan geen toeval zijn-, bij de derde duikvlucht kreeg ik de daver op het lijf en dacht dat de derde wereldoorlog was uitgebroken en geloof me ik wou zelfs onder de tafel kruipen!

Ik voelde me als een kat in het nauw alleen in mijn bureel waar de korte maar beangstigende namiddag één en al nieuwsflash was, en dan hadden we nog geen

beelden gezien want smartphones bestonden nog niet. In alle staten telefoneerde ik naar mijn partner en ging daarna de gang op waar ik de eerste de beste het nieuws vertelde... de collega's van DO waren nog niet op de hoogte.

HRD werd op de hoogte gebracht van de vreselijke gebeurtenissen en besloot de kantoren vroeger te sluiten wegens veiligheidsredenen!

Iedereen was ontzet en wou zo vlug mogelijk naar huis!

Reisverslag van B naar A

(geschreven tijdens de verbouwperiode van het centraal station, 1998-2008)

De trip tussen *Borgerhout* en *Antwerpen*, verliep dagelijks vier keer langs hetzelfde traject: op de kaart een schuine streep van rechts naar iets hoger links.

Lang(str) is de tocht niet, meestal slaapt de Vandael(str) nog 's ochtends, afstand gedaan van de Kroon(str). Goeie morgen Milis(str) wie je ook moge zijn en dat je je behoedt voor gevaarlijke tegenliggers, ook de rosse van de post wordt gegroet, salu. De grens is bereikt tussen B & A, de Provincie(str) voorbij, recht naar 't stad langs Kievit(str)- en koekoeksklokken. Ogen open voor terroristen, kabbalisten, toeristen en scoutisten, kiekenpoliers, Vlaamse gemeenschappers en witte paters, doppers en Hollanders. Slijk van onnodige verbouwingen voor de vooruitgang: de teleurgang van de spoorwegen! Foert, op naar de metal-pipe of het container wegje

met eerste bekladdering 'I need an enemy', niet moeilijk, de torens waren al in de wurgende renovatiegreep. De ijzeren passage: FIETSERS AFSTAPPEN, ge ziet van hier, overtredingen continue nondedju en gelijk hadden we. Maar dan het zicht vanuit de koker met de lens op de stilstaande tijd: 'Café de Klok', open dag en nacht en in oranje letters ROOMS CHAMBRES KAMERS ZIMMER de stedelijke zonsop- en ondergang 24/24.

De Pelikaan(str) zit op zijn achterste poten, de vleugels gespreid voor mogelijk onheil, zijn landingsterrein is miljoenen waard, speculatie, maffia, wie? waar? De centers dicht, goud in containers, alles mini behalve de Georgiërs en hun bakken van auto's,

Francorschamps en je m'en fou. Passanten vergapen zich aan al wat blinkt, de duiven hebben het oude gestapo- en dopgebouw volgescheten, gelijk hebben ze. Slijpers, sleepers, sleepers en slordigaards stappen van de tijdelijke trap van 't perron naar het werk. Linksaf, arm uitsteken, de Vesting(str) waar geen spoor meer van te vinden is, alleen de krakemikkige plankier is een ruïne, even een bocht langs de kruidenier en zijn stootkar die de wijk koosjer bevoorraadt en terug een zwenk naar links. Oei, opgepast voor de stalen penissen die de straat afsluiten. De Rijf(str) staat in het kot, de groendienst heeft hier niets meer te zoeken want de Hovenier(str) is op pensioen. Slalommen tussen het gsm verkeer, "alô" à la Armani, in 't zwart, in stofjas of gedrapeerd, in schort, grijs maatpak, casual of naaldhak, voorzichtig doorzichtig en diep gedecolleteerd.

'Tring-tring, blink-blink' voor de koffer geketend en veelal op wielen, straatcommerce vooral in de zomer, Dior Diamant parfum van glitter en stijl, bonjour ça va?

Elegant wip ik van mijn stalen ros en stationeer voor de demi-tour, van A. naar B.

Meneer Yves

Dit was een bizarre situatie waar de naam van de klant de hoofdrol speelde, ik werkte nog in het oude diamantkantoor (voor 1998).

Een diamantair oefent een stresserend beroep uit en als bediende stond ik klaar om de klant te helpen, het traceren van een zoekgeraakte kostbare zending deed ik door telefonisch contact op te nemen met de luchthaven of de internationale postsorteercentra.

Op een dag had ik meneer Führer, jawel.. op bezoek die in alle staten was omdat zijn zending nog niet ter bestemming was.. in *Duitsland* jawohl! -Tja hoe gaan we dat aan boord leggen per telefoon- hoe zou er gereageerd worden bij de Oosterburen als ik de afzender zou benoemen, zouden ze denken dat ik hen aan het testen ben...en geloof het of niet maar mijn klant is op de koop toe nog Joods ook! Het zweet brak me uit en ik vroeg meneer F. binnen te komen om zo zelf naar das deutche postambt zu telefonieren...

Ik bleef discreet op afstand en was totaal verrast niet alleen door zijn vloeiend Duits maar nog meer toen hij zich voorstelde als "Herr Yves von Antwerpen" (wat had ik gedacht?) en voilà *simple comme un*

bonjour werd de netelige kwestie in een oogwenk opgelost, er kwam geen führer aan te pas ?

Meneer Yves zag ik niet veel wel zijn flamboyante vader die me altijd aan Jean-Paul Belmondo (Frans acteur) deed denken, de zeventiger liep of loopt nog altijd in een lederen jekker rond, ik zie hem zo op een Harley aan de *côte d'Azur* scheuren... de joviale don Juan.

Justin

In die periode begonnen ze aan mijn uren te knibbelen, voor na en tussen de diamanttaken moest ik gaan werken in het aanhechtingskantoor, deze werk-jojo was behoorlijk lastig! Soit...

's Avonds deed ik de koerierdienst in de Pelikaanstraat en 'Justin' l' Africain kwam de zakken ophalen, de jongen fluisterde eens dat hij verliefd op me was..."maar jeune homme ik kan je moeder zijn..!" De Ghanees of Nigeriaan, het ontgaat me, nodigde me zelfs uit om zijn vaderland te bezoeken... maar het belletje van de oude blanke vrouw en de jonge Afrikaanse gast had al lang gerinkeld!

Op een keer was hij in alle staten, hij had geprobeerd om met de postcamionette op de stoep te rijden maar enkel de rechtse wielen stonden op de veel te hoge trottoir en de as schuurde een streep over het voetpad, de logge automobiel balanceerde schots en scheef aan de dienstuitgang! Het vehikel kon noch voor noch achteruit, Justin had er niet beter op gevonden dan een van zijn straatmakers achter het stuur te laten plaatsnemen en wij schrokken ons een

bult toen we een wild vreemde zagen manoeuvreren...Op het Afrikaanse continent zou dat de normaalste zaak van de wereld zijn maar hier werkte dat niet Justin en zeker niet bij de gerespecteerde Post! Hoe het verder is afgelopen weet ik niet meer, wel dat de takeldienst is moeten komen en een vervangwagen...Justin Justin toch...

11.2.2005

Meneer A.

Toen Mr. A. aan het loket van post 'Sectie Diamant' de meegebrachte enveloppes kwam ophalen, maakte hij zo'n tumult over de prijs dat ik naar het kantoor in de Pelikaanstraat moest bellen voor hulp! Ik dacht dat er een vergissing gebeurd was maar bleek dat A. met smoesjes minder wilde betalen. Hij had zijn hele hebben en houden op de toonbank uitgesteld; ziekenbriefjes, geld, bonnekes allerhande, twee rinkelde gsm's en ergens een bijna vergane post reçu waar een lager tarief opstond! Ik wees hem op het gedateerde briefje, maar hij hield vol dat het kantoor op de Belgiëlei maar de helft van de prijs vroeg. Dat ik geld voorgeschoten had om zijn omslagen te betalen heeft hem uiteindelijk over de financiële streep getrokken.

25.11.2008

Tragikomedie

Er speelde die avond 10 minuten voor sluitingstijd een tragikomedie af in de post van Pelikaanstraat. Het was heel druk en tijdens het ophalen van de zendingen hoorde ik een dispuut tussen een van onze

oud gedienden en een klant, de man kwam een recommandé afhalen met een getypte A4 in plaats van identiteitspapieren. De collega, licht opvliegend van aard, weigerde categoriek om het blad te lezen als de zending te zoeken en voegde er luid aan toe “dat hij dood mocht vallen want hij gaf geen aangetekende brief mee met zo’n papierke!” De onwrikbare oudere man jammerde, klant en employé stonden als twee koppigaards tegenover elkaar en geen van beide wou toegeven! De bevende stem van de cliënt trilde luider, hij stortte onverstaanbare kreten uit tot de baas kwam kijken wat er gaande was. Ik negeerde de opgehitste collega en las het papier waar het woord MEDICATIE direct in ’t oog sprong, ik zocht de brief maar onze nijdigaard vertikte het nog steeds om hem te overhandigen...”er hangt een AR (antwoordkaart) aan en dat geef ik NIET mee!” De discussie verhoogde van een luide tremolo tot een diepe hortende climax “AIJAIJAIJAI”...De tjokvolle zaal, wij, kortom iedereen was afgeleid door het incident! Meneer H., een dagelijkse klant moest de bevende en naar adem happende man bijspringen of hij had de raad van de spitsige ambtenaar opgevolgd namelijk ‘dood vallen’! Uit het verhaspelde Engels Jiddisch en Hebreeuws kon ik het woord “paspoort” opvangen..... bleek dat zijn identiteitsbewijs in de bewuste enveloppe zat door de Israëlische ambassade opgestuurd!

De lang verwachte toestemming om naar *Israël* te gaan was bijna in post-rook opgegaan door een klauwende leeuw die overbruld werd door een nog fellere klaagzang...de nog aanwezige klanten keken,

wij keken, meneer H. keek en de man vertrok, met zijn nieuwe paspoort.. naar het Beloofde Land!

24.7.2009

Twintigzestigers

Na een zware diamantnamiddag (Hovenierstraat) moest ik om 17u nog een uur loketdienst doen in het aanhechtingskantoor(Pelikaanstraat),klanten stonden tot buiten te wachten omdat er een lang 21-Juli weekend was geweest. Het ticketsysteem wordt op

dergelijke dagen nauwkeurig gevolgd: nummer voorbij, neem een nieuw, maar dat was niet wat een marginaal koppel uit de 2060 wijk wilde verstaan! In een plat vulgair Antwerps wezen ze de vuile vinger naar “die vreemde”?... het was hun fout dat ze hun nummer gemist hadden! Terug roepen naar dat tierende duo was zinloos en tijdverlies dus vroeg ik licht geïrriteerd wat ze wensten, ze

duwden een vettig kaartje met vergaan rekeningnummer onder mijn neus: het saldo toonde ‘2.65 euro’. De armoede vergoelijkte hun gebrul niet, ze wilden twee euro! Verveeld omdat er meer getyp aan te pas komt in verhouding met het bedrag ging de opgefokte man al naar de uitgang, zijn even rampzalige vrouw keelde hem terug om te komen handtekenen en ja toch nog het geld te ontvangen voor dat laatste pintje.

De opschudding rond het ondertussen verdwenen stel kreeg een 'vreemde' afronding: de volgende klant, een timide zwarte jongen stond voor mijn loket met knalrode T-shirt waarop witte grote letters me vroegen 'Geloofd U in God?'...Tja ook dat nog en het onzalige uur, tussen 17 & 18, liet me eerder aan naar huis gaan denken dan aan religie, sorry young man not now!

2010

2010 was een overgangsjaar, het was het einde van het diamantloket, de dienst werd gereduceerd tot enkele uren per week, de post wou er geen tijd meer insteken, jammer..

In oktober ruilden we de Pelikaanstraat voor de Quellinstraat, waar we niet alleen aan het nieuwe decor moesten wennen maar ook aan de ploeg van de Jezusstraat, hun kantoor werd ook opgedoekt.

2011

Goud waard

“Mister G. nice to see you and how are you?”, “ Fine thank you, first of all I give you my best wishes for 2011!” “Thank you Mr. G., all the best for you too, and how is business?” “My financial advisers in *Geneva* told me that it would be better from April onwards.”. De adviseurs hadden ook ‘Bloomberg channel’ op tv kunnen zijn, die de muntwaarde voortdurend over het kijkend publiek spuit, en meneer G. vertrouwde me ooit toe dat het de enigste zender is waar hij naar kijkt.

Depressie

Het was een tijd geleden dat ik Mister G. zag, de charmante Brit van het vorig fragment, regelmatig peil ik bij de diamantairs hoe de zaken ervoor staan, het is een goede barometer voor de economische situatie. Het was de eerste keer dat ik meneer G. echt

depressief zag, hij gaf toe dat hij geen plezier meer had in de diamant omdat er geen handel meer is, iedereen zit te wachten op beweging, het ter plaatse trappelen brengt niets in het laadje behalve verveling en financiële stress. Als luisterend oor werd ik uitgenodigd voor een diner “here next door” als ik tenminste geen wachtende kinderen of partner had, helaas had ik die wel en bedankte beleefd.

1.2.2011

De househoer

Een Tibetaan, die een cursus (coersoes) Nederlands had gevolgd, kwam de 'househoer' betalen! Ook de Pool en de Rus betaalden 'househoer'.

5.8.2011

Het Afghaans koppel

In de voormiddag kwam een zekere Nico met meneer en mevrouw O. Z. uit *Afghanistan* om hun betaalkaart op te halen, het exotische trio had veel bekijks in het nieuwe strakke design kantoor waar less more is. De gekoesterde openingsformulieren van de rekening werden als kostbaarheden bovengehaald: identiteits- en geldpapieren wezen de weg naar een ander leven! "Pashtun?" vroeg ik en de Pathaanse trots kwam naar boven, verbaasd werd er geknikt en er volgde een opgewonden relaas in het Urdu, daar in dat verre verre westen had iemand hun stam herkend en de man lachte hartelijk!

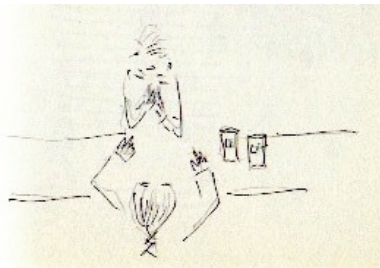
Achter de computer zweefde ik even mee op een vliegend tapijt naar hun prachtig land dat jammer genoeg door oorlog is verscheurd!

Toen de betaalkaarten werden gehaald, glunderde de man nog meer, ooit moet hij gehoord hebben dat in hetzelfde verre westen geld uit een muur wordt gehaald. De vrouw was minder goedlachs maar des te aandoenlijker toen ze haar handtekening plaatste, traag en uiterst nauwkeurig trok ze een cirkeltje met een maalteken erover, alsof ze wou zeggen dat de wereld niet zo rond was dan we wel denken; 'Bibigul' haar stempel op het officiële bankwezen. Met dezelfde concentratie krulde 'Mohammad' haar man, een 'l' over het document, en ook voor hem de letter van een nieuw leven ver van het woelig verleden.

2011

De Cambodjaan

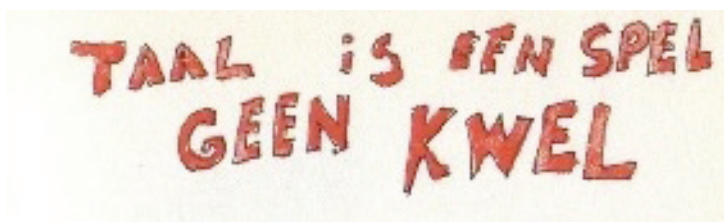
Onze ongelooflijk dankbare Cambodjaanse meneer die twee blikken litchis bracht omdat we hem maandelijks zijn eigen geld uitbetaalden, met gevouwen handen bleef hij maar buigen tot hij buiten was!

3.2.2011

Een man bekeek me toen ik Frans sprak met een klant, wanneer het zijn beurt was feliciteerde hij me voor de tegemoetkoming. Ooit had hij een zware discussie meegemaakt in de Pelikaanstraat vanwege het taalprobleem, ik wijt het aan onkunde in plaats van een polities probleem.

16.2.2011

Wachter

Zinspelend op de naam van de klant, begon deze excentrieke man te vertellen over zijn connecties met de Saksen-Coburgs, over zijn vader die tijdens de oorlog naar een *Markiezeiland (Polynesië)* was gevlucht en dat hij als achtergebleven driejarig kind de duimschroeven werd aangedraaid in *Breendonk* om zo te weten te komen waar zijn vader was! Hij had het over een restaurant in *Nederland* die door een Joodse vrouw werd gerund en waar hij ondergedoken zat, zijn blonde haar en blauwe ogen hadden zijn leven gered!

De adellijke man had ik nooit gezien noch terug gezien.

14.3.2011

De wandelende steen.

De kleine ronde slordige man loopt de Keizerlei op en af als een wandelende steen. Hij is behangen met smaragden robijnen saffieren toermalijnen opalen lapis lazuli, gezet in armbanden ringen en kettingen, hij draagt ook horloges zo'n vier per pols: een lopende bijouerie-tentoonstelling !

Tussen de straatverkoop door, passeert hij om betalingen te doen als hij ze vindt tenminste, zijn hele hebben en houden, verfrommelde papiertjes elastiekjes adreskaarten en andere prullaria, wordt op de toonbank gegooid om het geld te vinden dat ertussen zwerft.

Ooit zag hij in mij een potentiële klant en trok zijn vest open waar de koopwaar met veiligheidsspelden aan de voering bengelde, ik paste en de pop-up-juwelenshop pakte nors in en vertrok.

17.3.2011

Een pluim op

Een vijftiger als vrouw gekleed, zat op de bank te wachten, hij droeg een Tiroler hoed met pluim, een vest, een rok met panden en kniebotten. Hij peuterde

onverstoorbaar in zijn neus terwijl hij star voor zich uitkeek. Weken later zag ik hem zonder hoed maar met haarband en rode jekker.

24.5.2011

De kousenband

'Esther' een vrouw die ik nooit eerder zag, vroeg schroomvallig of er geen toilet was waar ze zich even kon terugtrekken. Verbaasd over de ongewone vraag bracht ik de sympathieke vrouw naar een afgesloten ruimte waar ze prompt de rok omhoog trok om tweeduizend euro uit de kousenband te halen. Na 33 jaar dienst was het de eerste keer dat ik dit meemaakte.

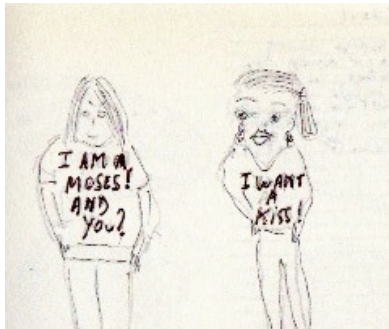
25.5.2011

Mozes Kiss: shirtfilosofie

Wanneer een nieuwe christen met de T-shirt vraag:

“I am a Moses? And you?” op je afkomt, dan ligt het antwoord “I am a Braham” op de tong.

Wat later zag ik een meisje zitten met een uitdagende borstsvraag : “I want a kiss”, dat was er letterlijk om vragen.

26.5.2011

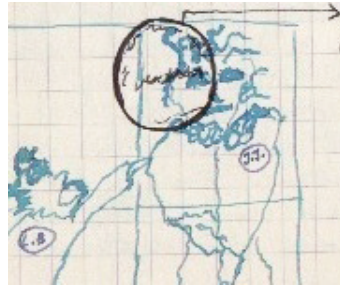
Den Duits

Een zekere madam P. vroeg om op haar rekening te kijken...”met 44 vanachter...ja den Duts, ge wèt wel..”

De 2de WO sluimerde nog steeds, ooit zei een collega toen er ‘nen Duits’ aan het loket stond.. “klapt’er nie te laank mè of ze blijve!”

Kunstenaars

Vermits de artistieke wereld me niet vreemd is, wist ik me amper een houding te geven als een of andere kennis uit die kringen in het 'post-realistisch' decor van de alledaagsheid trad. Ik zag ze kijken en fronsen van wat doet die daar?... awel mijn kost verdienen. Ik werd soms aangesproken tijdens vernissages als madame van de post, sommige negeerden me totaal want met ambtenaren hadden ze geen uitstaans! De stempel was gezet, en ja na verloop van tijd ging het zich schamen over in koketteren, ik was nu eenmaal een postier! Maar ook omgekeerd werden excentriekelingen door ons bekeken en becommentarieerd.

9.6.2011

Verdwaalde vrouw

Een bejaarde vrouw reed regelmatig met een netjes opgedekte kinderwagen rond in de publiekzaal, het beeld was vreemd maar nog veel meer tragisch, dementie in zijn trieste vorm.

10.6.2011

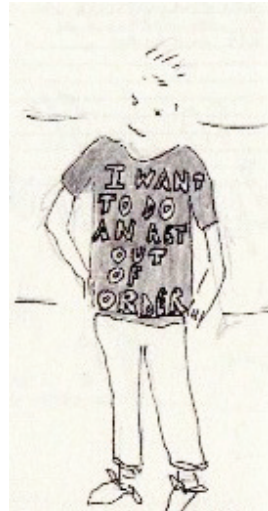
Lakse luxe

Heel verwarrend en fiftyfifty: een Nepalees koppel kwam hun gezamenlijke rekening opzeggen om er elk apart één te openen, de man heette 'Laxman' met voornaam maar stond als 'Luxman' geregistreerd en bij de vrouw was het 'Luxman', tureluurs werd ik ervan!

7.7.2011

Out of order

Een gentleman kwam een aangetekende zending afhalen, de sportieve outfit toonde niet alleen dat hij vrijaf had maar dat hij iets van plan was: op zijn T-shirt stond namelijk 'I want to do an act out of order'!

Is aan het verkeerde loket aanschuiven een verzetsdaad?.. hmm.. De titel die af te lezen was van de brief verraadde zijn beroep: 'professor' en na het polsen wist ik dat het in 'geneeskundige sociologie' was en hij gaf als voorbeeld het verband tussen aids in *Afrika* en hun clanfilosofie. Toen hij was vertrokken bleef de borsttekst en zijn studie hangen en ik zag de connectie niet, en protesteerde in gedachte tegen de modieuze 'Armani' revolve.

19.7.2011

Kleinkinderen

Toen ik aan meneer F. vroeg hoeveel kleinkinderen hij had, schatte hij tussen de zestig en zeventig!

19.8.2011

Nachtvissen

‘Wat een dag!’ schreef ik in mijn dagboek, geen spectaculaire zaken maar plezierigheden die het leven kleur geven.

Een Poolse vrouw vroeg een visvergunning voor “nightfishing”?.. Ik trachtte haar duidelijk te maken dat wij geen kennis hadden van de hengelwetten..of toch?.. “Is he on a boat?”..”No he stands on Linkeroever from besides.”..

Geen bootje dus...een gewone “fishkarte” zoals ze het ook zeggen.

Een vaste klant informeerde of we toevallig een vals gebit gevonden hadden gewikkeld in een ‘mouchoir’, tevergeefs doorzocht ik de vuilbakken maar die beet niet.

Een secretaresse uit de juwelensector was in alle staten toen we ontdekten dat een andere bediende een zending met trouwringen aan de verkeerde firma

had meegegeven, gelukkig ken ik veel mensen uit de diamantwijk en kon de zaak snel worden opgelost! Dit is me nooit overkomen ook al zette ik de puntjes amper op de i, ik kende omzeggens iedereen en in de wereld van het steentje is 'vertrouwen' de basiswet!

30.9.2011

Handschoenen

Ik wierp speels een balpen naar Mafieke (een collega) waarop ze zei: "zo geven ze ook de koning zijn handschoenen!" ..?.. ik had de uitdrukking nooit gehoord.

25.11.2011

Zoef zoef

Haastig kwam Dirk naar me toe met de melding dat 'Zoef Zoef...ge weet wel Zoef Zoef!' was binnengekomen, hij werd volledig ondersteund, Zoef Zoef...hmm..het schoot me niet direct te binnen....Ik herkende hem pas toen een man een volmacht vroeg voor de rekening van zijn vader en wees in de richting van ach ja natuurlijk...Zoef Zoef de haas, die ondertussen was gaan zitten. Zijn bijnaam dateert van tien twintig jaar terug, nooit hebben we zijn echte naam geweten. Hij was dé commissionair van de

diamantwijk en kwam dagelijks pakjes opsturen, betalingen doen, brieven afhalen, zegels kopen. Hij tufte met zijn brommerke van hot naar her, en door zijn slakkengang werd hij Zoef Zoef de haas gedoopt. Hij was 97 jaar ondertussen, geboren in 1914, en toen ik

informeerde of hij nog brommerde wist de zoon te vertellen dat hij zopas een elektrische wagen had gekocht! Zoef Zoef de onoverwinnelijke, de tijd had alleen zijn stap aangetast want hij zag er nog hetzelfde uit als twintig jaar eerder.

11.5.2012

De bruine enveloppe

Een oudere man met lange baard en baseballpet gaf een bruine enveloppe waar het getypte adres onleesbaar was door een schrijfmachine waarvan het inktlint op was en hoogstwaarschijnlijk niet meer te vinden in de handel. Luid vroeg ik de collega's of zij de bestemming konden lezen en de nodige ironische commentaren volgden. Ik schreef het adres met behulp van een vergrootglas over en de timide man

was me zo dankbaar dat hij prompt vijf euro wou geven, ik voelde me schuldig door mijn onbesuisd en luidruchtig gedrag en weigerde de fooi maar schudde zijn hand als dank.

11.5.2012

Marcel en de temperatuur

Na zijn begroeting zei Marcel dat het 20 graden zou worden in 't weekend: 10° zaterdag en 10° zondag.

Prior

Een klant gaf een brief en vroeg om “pirorety” op te sturen..

1.9.2012

Verdwaalde

Twee maal in dezelfde week zag ik een oudere man dwalen in de Kievitstraat, hij had een padvindershoed op, een T-shirt waarop zijn duidelijke voorliefde voor het Nederlands stond (ik, dan een hartje, van het Nederlands) een Tiroler-broek, lange kousen bottines, en hij had een plasticzak bij. Zijn Beierse klederdracht was met de verkeerde tekst gecombineerd of toch niet? Hij viel op in de Joodse wijk maar dat was zijn bedoeling !

10.9.2012

De overgave

De eerste klant, een zwarte meneer, die in het postkantoor binnen kwam wuifde met een witte zakdoek.

11.9.2012

Busnummer

Toen ik een Nepalese klant het busnummer vroeg bij het invullen van een adreswijziging, antwoordde hij "tram 5".

28.9.2012

Folklore

"Jullie maken hier toch het een en ander mee zeker?" en deze veel gestelde vraag kreeg weer zijn avontuurlijk antwoord tijdens die doordeweekse dag in September.

Meneer N., de vaste gefortuneerde klant zat te wachten voor de onthaalruimte waar onze jonge klantenadviseur hem zoals altijd geduldig goede geld-raad zou geven. N. had het veel te warm en trok zijn kledij uit, tot het blote bovenlijf, hij had deze keurige hoek tussen de nog nettere burelen karakter gegeven en herschape in een rommelmarkt - more is less- zal hij gedacht hebben! Een valies vol afgedankte kledij werd herschikt om ze aan zijn postzoon te geven die de spullen later in de kantine zou etaleren. Af en toe komt zijn dochter binnengewaaaid, onopgemerkt blijft ze niet want luidkeels stort ze de diepste hartsgeheimen uit zonder zich te storen aan de medemens, en oh wee als je niet tot haar

“vriendinnen” behoort, onlangs werd ik tot ‘reserve vriendin’ gepromoveerd, zoals de afdankertjes uit vaders’ koffer...altijd goed om een kameraad op overschot te hebben.

Wat later kwam C. binnengestrompeld, zonder gêne steekt ze iedereen voorbij en wordt als een prinses bediend als ze geld komt halen: ons kantoor heeft iets met de straatlopers en daklozen! De stand van de rekening kan nog net onthouden worden, tijdens de slok bier werd er luidop gerekend, wij betalen er de huur of de elektriciteit mee, een ander de schuimende benzine om de dag door te raken. De nutteloosheid des levens in een frivool rasta kleedje. Een vriend van haar schreide krokodillentranen omdat er geen rekening meer kon worden geopend, 't feest was over, de minstand had hem de das omgedaan ..”..en den OCMW vraagt ne nummer en waar gaat mijn geld dan naartoe?..” Existentiële en abstracte vragen waar wij simpele zielen het antwoord schuldig moesten blijven.

De folklorekleur verbleekte toen een arrogante Palestijn zeer denigrerend deed ten opzichte van zijn vrouw ook al kwam ze haar eigen geld afhalen. Dit gedrag hebben we meermaals kunnen horen en zien, maar zwijgen is de boodschap! De postdag was overladen geladen zoals zo dikwijls en ik was het Kievitplein nog niet voorbij, de weg naar huis heeft ook zo zijn eigenaardigheden.

13.10.2012

R.T.T.

De moderniteit installeerde een nummersysteem in de kantoren: geen lange rijen meer, eerder een theater waar wij 'guichetiers' bekeken worden door het zeer divers publiek! De echte acteurs zijn de wachtende, zij die aan de andere kant van de balie zitten. Zo was er de 87 jarige Hendrik die langs de

loketten slofte om het nummerscherm erboven in de gaten te houden. Met het hand boven de ogen tuurde hij naar de cijferhorizon om zeker zijn toer niet te missen, laatst stond hij zelfs met een verrekijker op de uitkijk! Oud worden is niet alles... Tijdens de betalingen die hij voor de bazin van zijn stamcafé deed, vroeg ik waar hij vroeger had gewerkt, "bij den telefon" zei hij "dat noemde nog den RTT: Rap Terug Thuis"! Dat waren nog eens tijden!

De gewezen staatsambtenaar zag ons graag en toonde zijn liefde door af en toe een petit-beurke mee te brengen, dan tuitte hij de lippen van contentement, draaide en keerde nog wat om de dag verder te rekken richting staminee.

6.6.2012

De laatste klant van die voormiddag was meneer S., toen ik zijn leeftijd op de identiteitskaart zag (1920)

schrok ik even, mijn ongeloof over deze 92 jaren van wijsheid en kracht bewees hij door de linkermouw op te sloven en ik wist genoeg! “Niemand kan dat begrijpen behalve zij die het zelf hebben meegemaakt”, ik kon enkel zwijgend respect tonen voor zijn beheerstheid. Zijn grootsheid sprak uit de stilte, of was het verstomming voor hetgeen mensen elkaar aandoen!

Maandelijks komt meneer S. zijn pensioen afhalen en jaarlijks help ik hem de aanvraag in te vullen voor de ‘Claims Conference’, het instituut in *Duitsland* dat slachtoffers van het Nazi-regime dient te vergoeden.

Dagelijks gaat meneer S. naar de diamantwijk en als hij me ziet zitten komt hij even binnen om me te groeten. Wat een grote meneer, ik ben zo dankbaar dat ik hem mocht leren kennen.

16.1.2013

Meneer M.

Ik zag Mr. M. vandaag, en als altijd maakte hij mijn dag goed! De excentrieke mister M. is klassiek-Burberry, van kop tot teen, tot aktentas toe.

De charmeur zei dat ik er nog altijd even “young and sexy” uitzag, “you look like Rita Hayworth”..?..hummm, the Love Goddess!... en ik trok de geperste lippen omhoog? Hoeveel dames had hij niet met dezelfde vleierende woorden rond de vinger

weten te vinden? Ik denk dat er veel Hayworths rondlopen!

Mister M. is een van mijn beminnelijkste klanten, met zijn dragende stem groet hij steevast met “my darling how are you?”. Vanwege zijn ongewone familienaam vroeg ik ooit waar hij vandaan kwam, “I’M FROM BUKHARA” en geloof me zijn antwoord galmt nog na! Hij was verrast en gevlid dat ik deze Oezbeekse handelsstad kende, ik was er geweest in de geest. Hij vertrouwde me toe dat zijn vader in moeilijke omstandigheden zijn testament met eigen bloed had geschreven, als ik me goed herinner tijdens zijn gevangenschap in *Pakistan* na de splitsing met *Indië*? Ik ben al lang uitgenodigd om het merkwaardig document te komen bekijken bij hem thuis.

Ooit bracht hij parfum voor me mee, en een versierd bord uit *Milaan*, hij stuurde me een kaart uit *Israël* waar een oeroude olijfboom opstond...ik ben het niet vergeten, and yes he is al little bit my darling too!

9.4.2013

De strijder

Al twee weken wordt er in de media gesproken over een zekere J.B. die als achttienjarige jihadie naar *Syrië* is vertrokken om er te strijden met de terreurgroep IS tegen het Assad regime, en vermits zijn vader hem is gaan zoeken is de persbelangstelling groot. Toen ik tv-beelden van de jongen zag, herkende ik hem meteen want een week voor hij afreisde was hij aan mijn loket geweest in gezelschap van een man. J.B. was groot van gestalte en duidelijk een leiderstype,

zijn compagnon liep slaafs naast de meester die er ouder uitzag dan hij was. De kleren maken de man en bij hem zeker; hij bewoog zich nonchalant in de religieuze dracht: een driekwart bidkleed met slodderbroek eronder, sjaal en muts, plus een baardje die de jeugdige leeftijd verborg.

Hij kwam al het geld van zijn jongerenrekening afhalen aan het loket omdat aan de automaat maar beperkte som kon opgenomen worden. Toen ik polste wat hij er ging meedoen zei hij dat hij naar *Egypte* zou gaan.. Toen hij was vertrokken maakte ik de opmerking..."het zal niet voor een Nijlcruise zijn!", zo'n tien jaar eerder bezocht ik het land van de farao's en de *Sinaï*-woestijn en zag hoe het er aan toe ging!

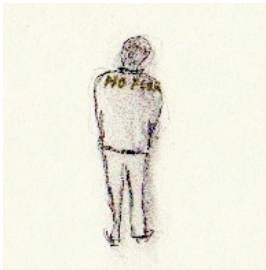

In februari, toen de late tiener voor mij stond, was er nog geen sprake van Belgische strijders in *Syrië*, de jongen was net 18 geworden en klaargestoomd om zijn wijde maar zagezegde religieuze wereld in te trekken onwetend (?) hoe gruwelijk die was!

21.5.2013

Geen angst

Een Afrikaan ging met gebogen hoofd naar buiten en ik las nog net 'NO FEAR' in goudletters op de rug van zijn zwarte jekker.

3.6.2013

De vrijheid

Er stond een persoon te dralen in de publiekzaal en ik vroeg of de man een nummer had genomen, verward keek hij rond en ik wenkte en zou hem zo wel bedienen zonder nummer-statistiek.

Met een nieuwe bank- en identiteitskaart vroeg hij 2500 euro, commercieel zijnde maande ik hem aan een deel van de 53000 euro op een spaarrekening te zetten, "daar ga ik mee wachten" zei hij ietwat verveeld "ik ben pas vrijgelaten.." en voegde er nog aan toe dat hij kleren ging kopen want hij had nog deels zijn gevangenisplunje aan. Ik vroeg hoe lang hij had gezeten "zeven en een half jaar" en met zijn spullen in een plasticzak was hij op straat gezet, de stap van opgesloten naar vrijheid was niet bepaald heroïsch bij deze vijftiger met baard en bril. Hij informeerde nog naar een goedkoop hotel want hij wist niet waar te overnachten, helaas kon ik hem daar niet mee helpen en naïef stelde ik een opvangtehuis voor maar daar had hij wel genoeg van natuurlijk, hij was duidelijk niet voorbereid op zijn nieuwe leven. Toen ik 's middags na de lunch terug naar 't werk fietste onder een stralende zon moest ik aan hem denken, hij had het slechter kunnen treffen.

Ik denk dat hij geen vol jaar op vrije voeten is geweest, dagelijks nam hij veel geld op en profiteurs draaiden rond zijn geldpot tot deze leeg was, hij belande terug in het 'opvangtehuis' met tralies!

17.6.2013

Opvallen

Er zijn mensen die opvallen en er zijn er die 'willen' opvallen, vandaag hadden we één van elke categorie

op hetzelfde tijdstip. Tot de tweede behoorde een vijftig plusser die gekleed ging in vrouwenlegging met motief, een deken over zich gedrapeerd, en op de paraplu had hij een appel gespitst, zijn hoed wisselde hij met een slakom. Hij brabbelde iets over het 'derde gebod' en dat de Joden dat niet zouden kennen...maar we gingen er niet op in. Aan het tafeltje liet hij zich opmerken door de zegels hard

op de brieven te slagen en van zijn paraplu-appel te bijten, er was veel volk en hij genoot van de aandacht. Ondertussen stond B., onze welgekende koning der daklozen, aan mijn loket om geld af te halen. Zijn borsttekst bracht me in de war, hij liep te koop met filosofie: op zijn zwarte T-shirt stond in witte letters 'Het ergste moet nog komen' *Arthur Schopenhauer*. De gedachte nog bij een vreselijke toekomst informeerde ik terloops bij mijn collega naar het adres van de appel-man, de vervelende knul bleek in mijn straat te wonen.

De plekken van de thuisloze B. waren gekend, overal en nergens en hij behoort tot de eerste categorie.

7.11.2013

De cirkelaar

Men kan zien dat Meneer K. psychisch niet in orde is, hij springt verschillende keren per dag het kantoor binnen om telkens met de grootste serieus kleine bedragen van zijn rekening te halen. Tijdens het wachten stapt hij rond de andere klanten die dit eerst niet door hebben, de habitués kennen de cirkelaar ondertussen, wij tellen zijn toeren tot hij plots voor onze neus staat want hij steekt iedereen voor. Zijn hyper kinetisch gedrag maakt ons zot maar er is niemand die er een opmerking durft over te maken. Hij hangt over de balie als aan een toog en vraagt het saldo, overpeinst zich, en wil uiteindelijk maar enkele euro's... Als ik me goed herinner is hij nog boekhouder geweest, debet en krediet hebben hem murw geslagen!

7.11.2013

My working class hero

B., mijn Ghanese vriend, is een man die hier al enkele jaren woont en werkt.. hard werkt! Vrijdagnamiddag passeert hij om zijn welverdiende geld af te halen en om een goeie dag te zeggen. Als het weekend is gaat hij dansen, op zoek naar een lief en dan lacht hij, en ik ben er bijna zeker van dat je het met hem zou getroffen hebben: veel te goed voor deze kwade wereld. En hij is fier als ik hem bij de naam roep, herkenning zo ver van zijn vaderland.

En ja na enkele jaren heeft hij zijn vrouw gevonden en heeft al een dochtertje ondertussen, hij woont zelfs

niet ver van mij. Wanneer het koppel hun kraamcheque bij de bank wilde innen werden ze naar de post doorverwezen maar bij ons zou het bedrag op de rekening worden gezet en dat duurt 10 dagen. Ik ben toen meegegaan naar de bank waar ik behoorlijk van mijn tak heb gemaakt maar zonder resultaat!

B. met zijn kidbag na een slopende werkweek in de haven, hij kondigde de swingende start van het weekend aan, momenten die je niet vergeet.

22.11.2013

Enigma

Toen een Nederlandstalige Chinese meneer de Chinese tekens op mijn sweatshirt zag, wist hij te vertellen dat ik hem graag zag...?.. Een Tibetaanse kon het niet vertalen omdat ze geen Chinees sprak en een Chinees koppel maakte er het volgende van: "The person who smile best is the one can smile still"..euh?..

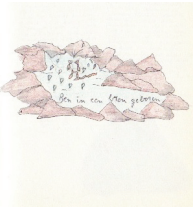
22.11.2013

Toen ik deze middag terug het loket opende kwam een vrouw me even goedendag zeggen, eerst begreep ik haar naam niet goed, en na enkele keren vragen bleek het mevrouw N.(ondertussen weduwe) te zijn, van haar zoon en dochter die ik een week eerder ontmoette, had ze waarschijnlijk vernomen dat ik geschrokken was om het overlijden te vernemen van meneer N. die me altijd heeft ontroerd en die jaren heeft gevochten tegen de vreselijke kanker. Ik zie hem nog altijd fietsen met zijn snorfiets, hij was een stille warme en goede mens en toen ik dat zei was

mevrouw heel erg aangedaan. Wat een mooie familie heeft hij achtergelaten maar hoe kan het ook anders met zo een fantastische vader!

Gevoelig

Een van de dagelijkse klanten was heel gevoelig en zei dat ze bij een bron geboren was duidend op de vele tranen die ze in haar leven al had laten vloeien.

10.2.2014

“Spreekt u Nederlands meneer?”

“a bitch..”

2.7.2014

R. zat op de bank voor mijn loket en wachtte geduldig haar toer af, ik had ze niet herkend! “ Vindet nie schoan?” vroeg ze, haar lange vettige slierten had ze zelf kort geknipt en gekleurd. “t les mieslukt tat manguo moete zèn men coupe à la jatte”...Bij R. gaat er veel verkeer, haar financiën onder andere. Licht voorovergebogen peilt ze voorzichtig naar het saldo dat nooit meer dan uit twee cijfers bestaat, “joa der moet nog iets oepkome dees week”. Ze komt regelmatig op 't kantoor “om te overleven” zoals ze het zelf zegt en ze

is niet de enige, “doar zal ik het moete mè doeng” de met potlood omrande lippen tuiten een “toet morgé”. De versleten roze regenjekker met nep bont had ze niet aan, en ze verdween even anoniem als ze gekomen was.

26.11.2014

De jaren verslijten zich deeltijds en ik vind mijn draai niet meer, de noest werkende post-anarchie is opgelost in een kraaknet manager-complot. Massaal buigen we voor het geld en vissen naar ‘belegsel’ voor de onfortuinlijke klanten. Een derde macht houdt de touwtjes in handen en dreigt en dwingt en leidt, het gevecht met mijn geweten en opvoeding is op voorhand verloren, ik verlang naar de vrijheid van het pensioen! Oude maten zijn al op rust of gaan naar andere kantoren. Zesendertig jaar op hetzelfde kantoor waarvan 32 in de Pelikaanstraat, ik mis de klanten en zijn diamanten, de stempels brieven en zegels, echte zegels, de juten zakken, registers potloden en pennen maar nog het meest mis ik de collega’s van weleer, de goesting is over Mafieke, sorry! Het ingedramde deuntje van “Hoe kan ik u helpen?” klinkt als een valse noot in het grijs gedraaide repertoire en bloed kookt bij het schijnheilige “bedankt en tot ziens”..

Ach wat doet het ertoe, de plezantste periode hebben we gehad, ocharme de jongeren, neem de korrel zout onder de arm en verrijk of beleg jezelf met humor en vis in de rijke vijver naar boeiende mensen in plaats van naar het kapitaal.

2015

Maar de wereld is drastisch aan het veranderen, het jaar kon amper naar zijn nieuwe adem happen of daar waren de gruwelijke aanslagen in *Parijs*! Baldadige extremisten die in naam van hun godsdienst heel het westerse continent angst inboezemen. Mijn dierbare klanten durven amper nog te komen en fluisteren over een eventueel vertrek! Het zou ook gedaan zijn met een fascinerende cultuur, met een onschatbare invloed op het (mijn) dagelijks bestaan, ik mag er niet aan denken dat de hemel boven de koekenstad zwart kleurt in plaats van 'Klein'-blauw... Ik moet dikwijls aan moeke denken die de jaren dertig heeft meegemaakt met zijn gruwelijke gevolgen; het antisemitisme is nooit weggeweest, dat ondervond ik al in de beginjaren van mijn postcarrière!

Op 14 & 15 februari zijn er weeral aanslagen gepleegd op een bijeenkomst over vrije meningsuiting en op een synagoge in *Kopenhagen*!

Ook de crisis doet de diamantairs andere oorden opzoeken ook al ontkent DO dit in alle toonaarden. *Dubai* en *Bombay* hebben al een tijd de glitterfakkels overgenomen, onze politici mogen ook mea culpa slagen voor een ten dode opgeschreven sector die ze blijven viseren!

Eind maart sluit de diamantbank haar deuren! Dat betekent een punt achter de commerce van de steentjeshandelaren want ze kunnen nergens nog rekeningen openen bij de banken enkel bij een Indische, we moesten ons schamen, ook de post!

Angst voor een zwerver

Een oudere onschuldige zwerver werd de deur gewezen vorige week en het was lang geleden dat ik nog zo geëmotioneerd thuis kwam: de reden was dat hij stonk?

Bevooroordeeld

Een jonge vrouw kwam een adresverandering doen voor haar broer, "hij zou zelf moeten komen met zijn identiteitskaart", dat ging niet want "hij zit in 't gevang!". Niets nieuws dus en ik typte zijn naam in het systeem C.. ..canaille?...ik wou de zaak in alle discretie afwerken maar de dame herhaalde luid haar vervloekte titel, ze werd ermee gepest op school. De puzzel van het vooroordeel viel in elkaar toen ik naar de nationaliteit informeerde: Albanees.

Briefing

Iedere morgen, ja iedere morgen dezelfde verkoops-litanie, het ging van kwaad naar erger...de dienst startte om 10' voor 9 maar dan moesten we al weten te zeggen wat we allemaal gingen aan de man brengen, tijd voor mantel tas op te bergen of zelfs loket open te doen was er niet laat staan koffie te drinken of een gezellige babbel te doen! De berispende "sssst" volgde als we maar een klank durfden uit te brengen, hoe het personeel te behandelen daar hadden bepaalde bazen geen kennis van en ze snapten niet dat dergelijk houding het tegenovergestelde teweeg bracht.

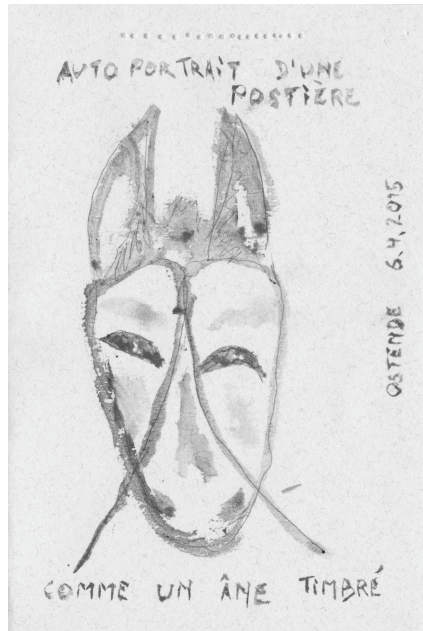
Bloot

Een niet Nederlandstalige vrouw klaagde over de vele rekeningen en zei dat ze 'bloot' was..."bloot?" ze bedoelde 'blut'.

6.4.2015

Paasmaandag in de 'Grote Post' Oostende

Ik deed een performance op het lijf geschreven, het thema was Ânes Timbrés (Gestempelde Ezels), gezeten aan een loket in de unieke kunstlocatie, de voormalige grote post van Oostende, verdeelde ik zelfgemaakte zegels met mijn zelfportret als gestempelde ezel, la postière avant la lettre..IA!

Een week na de geëzelde Pasen

Ik werd gecoacht?... ja op 58 jaar en 37 jaar dienst wordt men nog gecoacht, en dat om banale zelfklevende toeslagzegels* te verkopen en indien tegenspraak, kon ik op zijn bureau komen (tussen haakjes: verkoop van de respectievelijke zelfklevende zegels doet de baas zijn bonus verhogen)....en ik balkte als een.. et bien oui.. un âne timbré!

Mijn welgekende klanten konden een monkellach niet bedwingen toen ze mij met een controleur in de nek zagen zitten.

(*België was ooit gekend om zijn prachtige gegomde edities, er worden nog mooie uitgaven gedrukt maar enkel 'online' te verkrijgen)

8.5.2015

M&A

Een Malinees uit *Bamako* was niet alleen slecht horend maar ook slecht ziend want hij droeg een bril met zeer dikke glazen. Hij toonde me zijn bankkaart waar zijn veel geprezen voornaam *Mohamed* verwrongen was tot *Mohmaed* en zo stond hij ook ingeput in het virtueel postsysteem en hij kon er duidelijk niet mee lachen. Aan het omkeren van de M en de A waagde ik me niet, dat was specialistenwerk en ik moest een afspraak reserveren. Haast en spoed is ook niet profetisch goed, de bediende die de rekening had geopend kende duidelijk de geloofsgevoeligheden niet!

Meeting

De vergadering, nog zoiets gezelligs om de week mee te starten en liefst met rollenspel maar eerst werden de verkoopcijfers bestudeerd gevolgd door de klantenadviseur die het nieuwe bankproduct diende uit te leggen, mijn verstand lag nog in bed en de gedachten gingen over in een geeuw...

Ooit kregen we hoog bezoek van de hoogste in postrang, de man is al een tijd geen CEO meer (nog zo'n mond vol gebakken lucht) en was totaal niet geïnteresseerd in zegels en brieven of dat wat post ooit was, alleen als de verkoopcijfers ten berde werden gebracht wreef hij de prut uit zijn slaapogen en ging recht zitten... zijn dienaren (wij dus) moesten altijd hun best doen voor het bankbedrijf, voor zijn riantte wedde en afscheidspremie liet hij wijselijk achterwege!

De drukker

Meneer R. zei dat Jezus een fantastische figuur was en 400 voor Christus zou geboren zijn, de andere meneer R. grapte dat de drukker was nog niet klaar....

2.6.2015

Een man slentert met zijn woorden

15.6.2015

Meneer G. had een maandag-mop klaar:

Hoe Lang is een chinees . ?

16.7.2015

't Schooltje

De werkmaanden worden afgevinkt, ik begin er genoeg van te krijgen, de schoolmentaliteit van opruimen streepjes zetten naast een verkoop, elkaar in de gaten houden enzovoort bezorgt me zelfbewondering voor het uithoudingsvermogen. Als enige die er zo lang ronddwaalt voel ik me verloren met de rugzak vol herinneringen waar geen kat interesse in heeft.

Na deze bovenliggende gedachte kreeg ik Mr S., een Hongaars ouder koppel, en een geschifte Belg aan het loket., het is dan toch nog de moeite om mijn broek te verslijten in het schooltje.

Mr S., die het concentratiekamp heeft overleefd, had het over de Griekse tragedie (financiële crisis) en de dominerende macht van *Duitsland* in *Europa*...hij zei dat hij toen (tijdens de tweede WO) kinderen had zien vergassen in het concentratiekamp dat we terug een oorlog mogen verwachten, en dat alles om geld draait! Het was de eerste keer dat hij zo in detail vertelde...ik werd er stil van en relativeerde op slag alle dagelijkse kleingeestigheden!

De geschifte man, van de appel op de paraplu, had ik eerst niet herkend, hij stuurde geld naar *Senegal*. Hij ging s' anderendaags naar *China* want hij was er gevraagd? Toen ik vroeg waarvoor bleek het top secret te zijn...toen hij zich omdraaide en het lieve Hongaarse koppel in 't oog kreeg, snauwde hij dat ze hem zo niet moesten aanstaren, gelukkig bleven ze

kalm. Het koppel komt graag bij mij, je kan zo zien dat ze ook heel veel hebben meegemaakt in hun leven, helaas verbiedt bpost sociaal contact, alleen als de klant er dik inzit mogen we een financiële babbel doen.

3.12.2015

Een Torah in een Tallietas werd gevonden in de publiekzaal, met grote omzichtigheid werd het opgedaan door een al te punctuele onwetende collega want ze dacht dat het een bompakket was.

2016

Het laatste volle jaar en ik tel af.

12.1.2016

Een Duitse vrouw zette haar konijn op het loket, en ik kraaide als een haan.

28.1.2016

En het antisemitisme is nooit verdwenen, dat zeg ik al van het begin van mijn carrière:! Komt er een bediende betalen voor het bedrijf en op een bepaald moment had ze het over woorden die ze had in een gekende horlogewinkel, ze had zich laatdunkend uitgelaten over de Joden, Mevr.Z. moet erbij gekomen hebben en terecht gechoqueerd zijn geweest....ik ook trouwens maar ik weet al lang hoe velen tegenover de gemeenschap staan.

5.2.2016

De vrolijke Hollander met gele bril vertelde zijn verse mop zoals steeds voor elkeen die het horen wou, deze keer is ze geslaagd:

“Nou waarom gaat een konijn vroeger slapen dan een hond?”....niemand reageerde... ”omdat het konijn maar twee tanden moet poetsen..”

16.6.2016

Een jonge gast had een pet op met de tekst

Don't just win

DOMINATE

Tja, wat moet je met die kledijslogans!

16.6.2016

Mevrouw N.H. deze zwarte dame met grijzend kroeshaar belichaamd haar geboorteland '*the States*' in alle opzichten, ze zou zo uit de *Mississippi*-delta kunnen zijn gestapt maar evengoed van de *New-Yorkse Bronx* kunnen zijn, ik moet het de diva eens vragen.

12.8.2016

Vrijdagnamiddag is niet alleen voorbehouden voor de noeste arbeider die nog even binnenspringt om financiële verrichtingen te doen om met een gerust gemoed het weekend in te dansen, want het is partytime na de zware werkweek en dat is aan hen te merken, ze zijn uitgelaten en content.

Ook het Joodse cliënteel komt nog even langs voor de sjabbes (sabbat) aanvangt, in de zomer is dat laat, de winter vroeg want bij zonsondergang start de wekelijkse rustdag.

2016

Een zwaar jaar

In februari kregen we het verschrikkelijke verdict dat Jef, mijn oudste broer, een ongeneeslijke kanker had, deze mokerslag voor onze familie en vele vele vrienden en kennissen liet 2016 anders verlopen dan gedacht, het waren zware maanden vol angst hoop en emoties!

De situatie deed me ter plaatste trappelen en ik verloor zoveel, mijn geliefde broer mijn energie mijn vreugde en humor.

Enkele weken na het overlijden werd er aan de diensten gesleuteld, na 21 jaar diamantdienst werden de enkele uren aldaar aan een ander toegewezen ook al had ik nog maar 5 maanden te werken, het was de druppel en begin November werd ik ziek!

Somber September

Zoals reeds vermeld was ik niet meer bezig met de post maar met broer Jef die het alsmaar moeilijker had. Op 11 september, 'nine eleven' is Jef gestorven; hoe symbolisch kan het zijn voor een journalist die op de bewuste dag in 2001 niet alleen eindredactie had op de radio maar er een boek had aan gewijd ..

We begonnen in hetzelfde jaar (1978) bij de staat te werken, Jef bij de BRT-radio en ik bij de Regie der Posterijen, en ons vader was heel content over deze werkzekerheid!

Pensioen

Sinds 1 april 2017 ben ik op pensioen, helaas had ik mijn laatste maanden 'loket' anders willen eindigen maar niets is zoals we het zouden willen in het leven !

P.S.

De nadagen zijn in zowel tegenwoordige als in verleden tijd geschreven omdat verschillende fragmenten letterlijk uit dagboeken zijn overgenomen en er ook passages zijn die recent, na de loopbaan, zijn toegevoegd.

LL

